

Nu mă refer numai la Dante. În Franța, slujbașii judecătorești și chiar călugării din mănăstiri organizau adevărate spectacole, în care Maica Domnului, îngerii, sfinții, Hristos și până și Dumnezeu apăreau pe scenă figurând printre personaje. La epoca respectivă, asemenea spectacole erau extrem de naive. În Notre Dame de Paris Victor Hugo arată cum în capitala Franței, sub Ludovic al XII-lea, pentru a sărbători nașterea dauphinului, s-a dat în sala primăriei o reprezentație populară gratuită înfățișând *Le bon jugement de la tres sainte et gracieuse Vierge Marie*, reprezentație în desfășurarea căreia Fecioara Maria apare în persoană pe scenă pentru a-și rosti *le bon jugement*. La noi, la Moscova, înainte de Petru cel Mare, aveau, de asemenea, loc, din vreme în vreme, spectacole dramatice similare, inspirate de diverse episoade din Vechiul Testament. Tot în aceeași perioadă circulau o mulțime de povestiri și „stihuri”, în care interveneau, după necesitățile acțiunii, sfinții, îngerii și, în general toți reprezentanții puterii cerești. În mănăstirile noastre, călugării tălmăceau, transcriau, ba chiar și compuneau asemenea poeme – și asta când? — Tocmai pe vremea tătarilor! Există, bunăoară, un poem religios (bineînțeles tradus din grecește), intitulat *Trecerea Maicii Domnului prin vămile văzduhului*, cuprinzând unele scene care cred că nu sunt cu nimic inferioare celor zugrăvite de Dante. Dorind să viziteze iadul, Maica Domnului, călăuzită de arhanghelul Mihail, străbate „vămile văzduhului”. Prin fața ochilor săi se perindă păcătoșii, cu osânde la care sunt supuși. Printre altele, exista acolo, în iad, o categorie destul de curioasă de osândiți, ce își ispășesc

Acoperământul Maicii Domnului ca o povestire pascală

Scris de F.M. Dostoievski
Vineri, 14 Aprilie 2023 21:35

---

pedeapsa în focul gheenei – cei care se afundă atât de adânc în vârtoarea flăcărilor, încât nu mai sunt în stare să iasă la suprafață și până la urmă „îi uită Dumnezeu”, o expresie extraordinar de sugestivă și de profundă, nu-i așa? Uimită și cu lacrimi pe obraji, Maica Domnului cade în genunchi în fața tronului divin, rugându-se de iertare pentru toți păcătoșii din iad, pe care i-a văzut canonindu-se acolo, absolut pentru toți, fără excepție. Convorbirea ei cu Dumnezeu e colosal de interesantă! Preacurata se roagă din tot sufletul, stăruind din răspuțeri, iar când părintele ceresc îi arată mâinile și picioarele străpunse de piroane ale fiului ei, întrebând-o: „Pot eu să-i iert oare pe cei care l-au chinuit?” Maica Precista se adresează sfinților, mucenicilor și tuturor îngerilor și arhanghelilor, solicitându-i să cadă împreună cu ea la picioarele Domnului și să ceară îndurare pentru toți păcătoșii, absolut toți, fără nici o deosebire. Până la urmă, Cel de Sus se lasă înduplecat de rugămințile ei și hotărăște ca, în fiecare an, caznele să înceteze o bucată de timp, începând din vinerea mare și până în ziua Sfintei treimi. Păcătoșii din iad îi mulțumesc, preamărindu-l: „Drept ești tu, Doamne, că ai făcut această judecată!” Dacă-ș fi scris poemașul atunci, cred că ar fi ieșit ceva în același gen...

(din Frații Karamazov, în românește de Ovidiu Constantinescu și Isabella Dumbravă)